

ински, да се върща колкото е възможно по скоро назадъ. Тамъ около единъ часъ и като не получавамъ никакъвъ отговоръ, проваждамъ втори казакъ, най послѣ, загубвамъ своето търпѣние и отъ страхъ да не би нѣкакъ да сж отрѣже пътя за отстъпването на Кашталински, сѣдамъ на коня и тръгвамъ да го срѣщамъ. Като стигнахъ до казашкия пътъ, на 2 версти отъ Шибка, поспрѣхъ се, понеже видѣхъ, че ротата се върща и наедно съ Кашталински върнахме се в селото. Кириловъ се научилъ за настѣпването на неприятеля отъ Казанлъкъ и успѣлъ вече да проводи сотенния възгъ съ паритѣ на позицията; очѣквалъ само да му се срещнатъ казацитъ, за да се измъкне живо и здраво отъ опасеното на разорение село. За голѣмо мое удоволствие, Шибка съвсѣмъ опустѣла; останали само нѣколко фанатици казаци, които се рѣшили съ оружие въ ръце да защитаватъ огнището си. Дѣто и да оставятъ послѣдния си прахъ; вънъ тѣхъ останале още нѣколко жени, които не пожелале оставятъ родното си село, като си мислиле че нѣма да ги разораватъ. Азъ излѣзохъ отъ Шибка подиръ ротата на Кашталински. На самия край на селото стоахъ распрегнати коня, натоварени съ дѣла да си е джунджурия и на нея отгорѣло начало 12—13 годишно момче.

— Какво правишъ ти тукъ? Ей сега ще дойде неприятеля и ще те убие! Бѣгай по-скоро въ планината.

— Не можъ да вървя, отговаря съвършено спокойно момчето, краката ме болятъ.

— Ако е така, то да те взематъ мойтъ казакъ на коня и да те занесатъ.

— Не можъ да оставя нѣщата; баща ми ми заповѣда да ги пазя.

— Какви нѣща сж те пагиле?! ще те убиятъ и сега тогазъ и нѣщата ти ще взематъ.

— Нека да ме убиятъ! отговори момчето.

И при това отговаря съвършено спокойно, троха поне страхъ нѣма. Какво да го правишъ, тѣй го и оставихъ на колата и тръгнахъ да се кача на горѣ по стрѣмината. Приближавамъ до нѣкъмъ 4 та'дружица, частъ отъ която се разпрѣснала въ цѣль и